

Případy kpt. Váchala

**Travička
zelená**

4

Hana

Militká

Hana *Militká*

Případy kpt. Váchala 4

TRAVIČKA ZELENÁ

Tváří obálky je herečka a modelka Nikol Nejedlíková,
portrét vytvořil umělecký fotograf Bohuslav Hybrant.

Detektivní román

Zelený trávník

Zelená je tráva, nejhezčí je zjara.
Zelené je jaro s několika kvítky.
Zelená jsou orosená rána.

Zelená je dívka, ohebná jak proutek.
Zelená prý očím prospěje.
Zvláště, když se dívka na nás usměje.

Zelená je louka, zelený je les.
Zelená je žabka, hlásí krásně dnes.
Počasí je pěkné, nikde žádný stres.

Posekaná tráva tajuplně voní.
Bylo by moc krásné chvíli spočinout.
Co ten chlapec s dívkou? Setkali se oni?
Nebo navštívili každý jiný kout?

Překrásná je duha, celá škála barev.
Barevný je život plný naděje.
Která barva chybí? Máme čas i na hněv?
Při představě černé kdo se zachvěje?

Užívejme barev, co jen hrdlo ráčí.
Skřivani nám píseň zapějí.
My jsme přece živí, touha nás vpřed tlačí.
Užívejme život! Ještě máme naději.

Předmluva

Režisér, pedagog a spisovatel Jiří Halberštat

Naše spolupráce na knížkách začala v době, kdy jsi byla herečkou Národního divadla. Přešly roky a seděl jsem na derniéře nádherného představení „Naši furianti,“ kde se vás hodně loučilo s publikem a zároveň s divadlem. Každý herec ví, že ten den přijde. Musí přijít, protože přicházejí noví herci, kteří chtějí dostat příležitost. Bude je však čekat stejný osud. Přejdou léta a budou se také loučit.

Herec zůstane v paměti publika, které na něho chodilo. Je možné, že některé role zůstanou pro budoucnost zachovány v archivech, ale jinak budou zapomenuty.

S koncem kariéry herečky jsi začala psát, protože původní profese ti dala do vínku porozumět charakteru postav. Tvoříš příběhy, životní osudy lidí a vycházejí tvé knihy, které zůstanou v knihovnách, na nočních stolcích v ložnici, prostě zůstanou mezi lidmi.

Neskončí poslední oponou, jako v divadle.

V Praze dne 15. 11. 2018

Jiří Halberštát

Pohoda

Ležela v bikinách na lehátku.

Sluníčko hrálo.

Rozhlédla se po perfektně střiženém trávníku: „Škoda, že naši nechtějí bazén. Hodil by se.“

Šla pod venkovní sprchu.

Svlékla si plavky.

Dlouho na sebe nechala stékat vodu ohřátou sluníčkem.

Začala téct studená. Měla tendenci ucuknout. Vytrvala. Cítila se spojená se živly přírody. Ledová voda jí rozproudila krev. Měla pocit síly. Pocit moci. Připadala si výjimečná.

Probrala se z opojení: „Zase budou naši soptit, že jsem vybrala všechnu vodu. Nechápu, že se nedá odejít. Miluju svou nahotu. Miluju zeleň. Miluju sprchování v přírodě. Koupání by bylo ještě lepší. Jenže naši...“

Nechala na sluníčku usnout kapky na svém štíhlém těle.

Sotva si lehla zpátky na lehátko, zaslechla hlas matky: „Holčičko, Inko, oběd!“

Usmála se: „Dneska máme krutí řízky a bramborovou kaši. Neznám větší slast.“

Zamyslela se: „Vlastně znám, ale momentálně nejsou lidi,“ trošku lítostivě se usmála. „Radši o tom nebudu přemýšlet,“ vzdychla. Uzavřela své tajné myšlenky, oblékla si bikiny a vstoupila do domu.

Nasála vůni čerstvě smažených řízků: „Mami, tady to nádherně voní!“

Šla se trošku upravit. Oblékla si tričko. Přičísala vlasy.

Pomohla s prostřením stolu.

„Kde je táta?“

„Vedle v pracovně. Máme návštěvu, je tady strejda Ivan,“ kývla matka směrem k zavřeným dveřím.

Náhle se otevřely.

Domem se rozlehl zvuk dvou rozhádaných hlasů: „Tak si to nech! Jsi nemožný!“

„Já jsem nemožný? To se ti fakt povedlo!“ naštvaně ze sebe vysypal otec Inky.

Strýc Ivan přistoupil k Ince, políbil ji na čelo, jak to dělával od jejího narození a s lehkým úsměvem prohodil: „Tvůj táta je paličák.“

„Já vím,“ hrdě se usmála Inka. „Jsem přece po něm,“ políbila milovaného strýčka na tvář. „Zůstaneš na oběd?“

„Nemůžu, i když bych rád. Mám spoustu práce. Opatruj se, divoško,“ usmál se láskyplně na neteř, pokynul její matce a odešel.

„Škoda, že nezůstal. Mám strejdu ráda,“ řekla Inka.

Všichni zasedli k obědu.

Žabička

Inka se rozloučila s rodiči. S rodným domem. Odjela do své garsonky.

Než zašla do bytu, stavila se v hospůdce U dobré myšlenky v přízemí domu.

„Ahoj Žabko, jak žiješ? Už jsem tě tady postrádal,“ zahlaholil vrchní.

„Ahoj Lojzíčku, dej mi jedno točený, dneska mám žízeň jak trám.“

„Nemáš chuť na něco ostřejšího?“

„Kdepak. V tom vedru bych se zlinkovala raz dva,“ zasmála se a usedla ke stolu vedle výčepu.

„Mám před sebou docela velký úkol,“ vysvětlila Lojzovi, když před ni postavil orosený půllitr zlatého moku. „Nemůžu se opíjet.“

„Pořád něco zkoumáš?“

„Pořád,“ přikývla s úsměvem.

„Co je to tentokrát?“

„Pořád totéž. Zkoumám toxicitu některých pralesních živočichů. Důvodem je vývoj nových léků. Především se zabývám malým červeným broučkem, který měří asi 6 milimetrů. Je z rodu Choresine, čeledi Melyridae. Zatím se přesně neví, z čeho svou toxicitu získává. Hlavně je důležité vyzkoumat, jak lze nové poznatky uplatnit v moderní medicíně.“

Ale nechci tě nudit. Věda může být někdy dost nezáživná," usmála se, když si všimla, že Lojza potlačil zívnutí.

„To není tvou vědou. Jsem už týden od rána do noci na nohou. Kolega vybouchnul.“

„Cože?“ lekla se.

„Ne, promiň,“ zasmál se. „To se jen tak říká. Vyškemral na mě dovolenou. To víš, Jára. Nikdo mu nedokáže nic odepřít. Ani já. Teď tady tvrdnu v šílených vedrech a on si opaluje šunky u Jadranu. Cachtá se v moři. Určitě se chechtá z plných plic, když si představí, jak tady makám,“ pronesl smířlivě. „Přeju mu to. Já pojedu zase v zimě na lyže. To mě baví. Představa běloučského prašanu mi pomáhá přežít tahle nevídaná vedra.“

Odešel obsloužit další hosty.

Pak někomu volal a dvakrát se významně podíval na Inku. Druhého pohledu si všimla. Přivolala ho.

„Doufám, že jsi našim nehlásil, že už jsem dorazila. Pořád by mi nejradši řídili život. Mají mě za desetiletou.“

„Ne, nemluvil jsem s nimi. Tohle byl jeden kámoš ze základky. Studoval střední hnojárnu. Na vejšce si zvolil ekonomii. Podle mě děsně nezáživnej obor. Já už byl v té době na lodi a brázdil Atlantik. Jako pingl jsem si vydělal na fáro a ještě jsem si uložil. Jestli to nevíš, jsem výhodná partie,“ smál se na Inku.

„Co by tomu řekla tvá žena, kdybych tě náhodou vzala za slovo?“ smála se Inka.

„No jo, vidíš, na tu jsem zapomněl,“ mrknul na ni.

Za chvíli vstoupil do lokálu urostlý mladík ve věku Inky a Lojzy.

„Žabko, dovol, abych ti představil svého kamaráda ze základky Vildu Sýra. Jeho jméno se mohlo na hnojárně docela uplatnit. Jenže pak zběhnul. Je z něho inženýr ekonom. Pořád mi vrtá hlavou, k čemu na Ministerstvu spravedlnosti potřebují ekonomu.“ Obrátil se na Vildu: „Možná počítáš, jestli je tam dost spravedlivých. Nebo jestli mají správný počet židlí v soudní síni. A hlavně, jestli padouši odseděli správný počet let. Protože kancelářských svorek se, podle mě, nedopočítáš nikdy,“ smál se na ni. „Zase moc mluvím. Přišel jsem se tě zeptat, jestli si Vilda může k tobě přisednout. Nebo jestli se oddáváš rozjímání nad životem chroustů a potřebuješ sedět sama u stolu.“

Hodil na Inku oslnivý úsměv.

„Milý Vildo, tohle je Inka. Naše vědkyně v říši brouků.“

„Může si přisednout. Stejně za chvíli odcházím,“ usmála se a podala Vildovi ruku.

Přisedl.

„Můžu vám objednat trochu vína? Myslím si, že v tomhle vedru by bylo bílé vhodné.“

„Nevím. Dopíjím pivo. Mám ještě nějakou práci.“

„Lojziku, dej nám láhev Ryzlinku a dvě skleničky. Slečna se zatím rozmyslí.“

„Jmenuju se Inka, pro přátelé Inča. Myslím, že si můžeme tykat, když už sedíme u jednoho stolu a oba známe Lojzu.“

„Tohle chce přípitek.“

Lojza před nimi otevřel láhev.

„Na naše tykání,“ pozvedl číši nový přítel. „Jsem Vilda, přátelé mi někdy říkají Willi, ale oslovení Vilíku nesnáším. Pylové knedlíčky nejím.“

„Škoda. Někdy bych je docela ochutnala. Spousta hmyzu se s nimi uspokojí. Bez vaření, jen se nasbírají,“ smála se Inka.

„Vaše, promiň, tvá práce musí být hodně zajímavá. Člověk chodí po zeměkouli a ani si brouků nevšímá. Ty je studuješ. Obdivuju tě.“

„Není co obdivovat, je to piplačka. Hlavně si musíš zvyknout na malé rozměry. Zabýváme se milimetry, molekulami a tak.“

„Jo, to je hodně malé. Nedávno jsem odhalil na Ministerstvu rozkrádačku. To byl teda balík. Několik desítek miliónů. Víc o tom nesmím říct. Ještě případ vyšetřují.“

„Páni, pak že nemá ekonom na Ministerstvu co dělat,“ vykřikla obdivně.

„Jak ti chutná víno? Není na tebe moc tvrdé?“

„Je výborné. Hlavně v těch vedrech. Nemám ráda sladká vína, o doslazovaných ani nemluví.“

„Máš pravdu, já taky ne. Chodíš sem často?“

„Ani ne. Přes týden nemám moc času, chodím pozdě z práce.“

„Tak to mám docela kliku, že jsem tě tady potkal.“

„Někdy sem v neděli zaskočím, když jedu od našich. Je to pro mne takový trošku svátek, dopřát si chvílku neřesti.“

„Tomu říkáš neřest? Věděl bych o lepších.“

„Na to zapomeň.“ Mrkla na hodinky. „Musím už jít.“

„Snad jsem toho tolik neřekl. Měl jsem na mysli třeba dobré jídlo.“

„Dobře. Odpouštím ti. Ale příště si dvojsmysly nech pro puberťačky. Určitě zaberou,“ naoko přísně kárala Vildu.

Ještě si povídali asi hodinu.

„Můžu se tě na něco zeptat?“

„Ptej se. Pokud budu umět, odpovím.“

„Proč ti Lojza říká Žabko?“

Zasmála se. „Přezdívka vznikla na střední škole. Na gymplu. Mám ráda zelenou barvu. Měla jsem zelený kostýmek. Jednou jsem v něm zase přišla do školy a měla jsem na krku řetízek a na něm jako přívěsek zelenou žabičku. Rosničku. Od té doby mi jinak neřekli, než Žabičko. Už mi přezdívka zůstala.“

„Líbí se mi. Můžu ti taky tak říkat?“

„Výjimečně ti udělují právo nazývat mě Žabičkou neboli Žabkou. Važ si toho, takovou výsadu kromě spolužáků ze střední školy nikdo nemá.“

Připili si na Žabku.

„Ty nemáš žádnou přezdívku?“

„Radši bych o ní nemluvil.“

„Proč? Je tak hrozná?“

„Ještě horší.“

„Snad ti neříkali Syreček?“ smála se.

„Ještě něco horšího.“

„Prosím tě, co může být horšího?“

„Budeš se divit,“ varoval ji vážně.

„Moje zvědavost dostoupila vrcholu.“

„Plísňák.“

„To není tak hrozné,“ vyprskla smíchy.

„Vidíš, směješ se.“

„Jo, směju. Je to dobrá přezdívka. Vzbuzuje veselí. Ale když si představím, že bys měl po sobě modré nebo zelené plísňové fleky, je to zvláštní.“

„Nelíbí se mi.“

„Tak si vymysli jinou.“

„To myslíš vážně? Nenapadlo mě, že bych si mohl nějakou přezdívku vymyslet sám.“

„Proč ne, klidně můžeš. Stačí, když někde ve společnosti, šikovně při představování řekneš, že ti tak přátelé říkají a třeba se to ujme.“

„Máš dobré nápady,“ usmál se. „Líbila by se mi přezdívka Uragán.“

„Vážně? Působí to nebezpečně. Kamkoliv přijdeš, všechno srovnáš se zemí.“

„To máš pravdu.“

„Znamenalo by to, že asi moc nepřemýšlíš, za tebe mluví svaly.“

„Takhle jsem to zrovna nemyslel.“

„Třeba ještě něco vymyslíme.“

„Co třeba Koumák?“

„To už je lepší, ale pořád to ještě k tobě nesedí.“

„Co ty myslíš? Napadá tě něco?“

„Například Očko. Ne, to není správně. Spíš by si každý myslel, že jsi detektiv. Něco z tvé profese? Nemusí to vycházet z tvého jména.“

„A víš co, nemusím mít žádnou přezdívku. Willi mi stačí.“

„Jo, to je pěkné jméno.“

Popíjeli víno a křoupali pražené mandle.

Nebezpečí

Ivan Šára byl rozmrzelý.

„Škoda, že je brácha tak paličatý. Mohlo jít všechno hladce.“

Jakmile vstoupil do domu, kde ve druhém patře obýval s rodinou byt tři plus jedna, odchytila ho sousedka Kvákalová: „Poslyšte, pane inženýre, tohle si nezvykejte. Nikdo vám to trpět nebude. Jsme tady samá slušná partaj. Dejte si vážně pozor!“

„Nechápu, o čem to mluvíte?“

„Tak vy nechápete? A co ten kravál před hodinou? Kdo to má v neděli v poledne poslouchat? Nezapomeňte, že tohle je družstevní dům. Všichni musí dodržovat zásady slušného chování. Jinak odhlasujeme na členské schůzi, že vám odebíráme družstevní práva.“

„Je mi to moc líto, ale skutečně nevím...“

„Aha, tak vy nevíte, že vaše paní řvala jak na lesy a ti vaši rozjívení kluci ještě víc?“

Ivan už na nic nečekal, zoufale vyběhl dvě patra a před bytem zaváhal. Všiml si pootevřených dveří. Zlehka do dveří strčil a opatrně vstoupil.

Ve stejné chvíli, probíhal tento telefonní hovor:

„No, to jsem já.“

„Jak to dopadlo?“

„Jak jinak, než výborně.“

„Je vyděšená?“

„Jasně. Dostala pořádně zabrat.“

„Doufám, žes to nepřehnal?“

„To nevím, ale škoda, že jsem to nemohl dokončit. Chybělo málo.“

„Zadání bylo jasné. Vyděsit k smrti, ale nic víc.“

„Ke smrti to určitě bylo,“ zasmál se chraplavě nepříjemný obhroublý hlas. „Snad příště...“

„Musíš dodržovat dohody, nebo žádné příště nebude. Takových jako jsi ty, máme dost.“

„Snad jsem toho tolik neřekl. Já jen myslím, že stačilo maličko a dostal bych dvě mouchy jednou ranou.“

„Ty hlavně nemysli a už mi nevolej. Prachy dostaneš zítra na obvyklém místě. Teď si koukej zajistit alibi. Pokud na tebe někdy přijdou, neznám tě.“

„Bez starosti. Všechno klapne. Nikde ani stopy.“

„Fajn. Tak zítra.“

Telefon zmlkl.

„Tyhle protivný kecy ať si nechá. Slova pochvaly se jeden nedočká,“ ukončil hovor zarostlý hromotluk. Přes velké teplo měl tenké řidičské rukavice.

Ivanovi se skoro zastavilo srdce. Uviděl v předsíni nepořádek jako po bitvě.

„Líbo, kluci,“ zavolal potichu.

Nikdo se neozval.

Zavolal trochu hlasitěji.

Bál se pohnout z předsíně.

Bál se toho, co uvidí dál.

Něco zaslechl.

Zbystřil pozornost.

Z kuchyně se ozval slabounký vzlyk.

Rychle vtrhl do kuchyně.

Spatřil své tři kluky, jak se choulí k sobě. Nejstarší oba sourozence chránil svým tělem. „Tati!“

„Ahoj kluci,“ vzal nejstaršího do náruče. „Kde je maminka?“

„Spí na zemi,“ pípнул Vláďa.

„Kde?“

„V obýváku.“

„Ničeho se nebojte, počkejte tady,“ postavil Vláďu na zem.
„Dej na brášky pozor.“

„Dávám, neboj se“ řekl nejstarší hrdě.

Ivan se odebral do obýváku s nejhoršími myšlenkami v srdci.

Pootevřenými dveřmi spatřil Líbu na zemi.

Vrhl se k ní.

Zkusil jí tep.

Nemohl ho nahmatat.

Popadl mobil a volal záchranku: „Byli jsme přepadení. Moje žena leží na zemi a nedýchá.“

„Nejdříve mi řekněte vaše jméno a adresu, na které se nacházíte.“

„Jmenuji se Ivan Šára. Bydlíme na Praze 2, Vyšehradská 12, druhé patro. Právě jsem se vrátil domů a našel svou rodinu napadenou. Žena nedýchá.“

„Zjistěte, zda nemá v ústech nějakou překážku. Rozepněte jí oděv u krku. Začněte s masáží. Stlačujte jí hrudník stokrát za minutu uprostřed v úrovni srdce. Nezavěšujte. Položte mobil vedle své ženy, abych vás mohla slyšet. Posíláme vám záchranku, budou tam během pěti minut. Stále jí stlačujte hrudník. Nepřestávejte.“

Za chvíli už vstoupili záchranáři do bytu. Dveře bytu nechal Ivan v rozrušení otevřené.

Líba začala dýchat.

„Pane, zachránil jste jí život. Vezeme ji na Karlák. Návštěvy jsou od dvou hodin.“

Ještě pozorně prohlédli všechny tři chlapce.

„Bereme je do Motola, protože mají evidentně psychický šok. Potřebují podrobné vyšetření. Vypadá to, že budou v pořádku. Ale víc vám řeknou v nemocnici. Jo, musíme případ nahlásit také policii. Tohle je napadení. Musí se to vyšetřit. Nikam nechoďte. Hlavně se ničeho nedotýkejte. Budou zajišťovat stopy.“

„Za jak dlouho asi můžou přijet?“

„Většinou do čtvrt hodinky. Záleží na tom, zda zrovna něco nemají. Hlavně se posaďte a čekejte na ně.“

Poděkoval.

Najednou byl sám, uprostřed nepředstavitelného nepořádku. Stál a nemohl se na nic soustředit.

Cítil, jako by sám potřeboval doktora.

Udělal se mu zle.

Omyl si obličej studenou vodou. Stál nad umyvadlem a stále nic nechápal. Najednou při pohledu do zrcadla, začal křičet:

„Proč? Měli jsme přece dohodu. Tohle není fér!“ V ten okamžik se nepochopitelně usmál: „Copak s nimi je někdy něco fér?“

Naštval se a popadl mobil.

Nevšiml si ani, že je téměř vybitý.

„No, tady je Ivan Šára. Myslel jsem, že máme dohodu. Řekl jsi, že mám tři týdny čas. Proč jste to udělali?“ zoufale sípal.

„Moment. Za prvé snad víš, že mi nemáš volat. Za druhé nevím, o čem mluvíš? Jako co jsme udělali?“

„Nedělej neviňátko. Manželka málem zemřela, děti jsou v psychickém šoku a tady je všechno jako po boji.“

„Holenku, tohle není naše akce. Zpytuj své svědomí, s kým ještě máš něco rozehrané. Nejsme rádi, když se na nás lidi obracejí v nouzi a pak během smlouvy mění pravidla.“

„S nikým jiným nic nemám. S nikým jsem nejednal.“

„Ale někdo ti dal za uši. Nemůžeš naříkat, že ti manželka málem umřela. My to nebyli. Počkáme tři neděle, když nezaplatíš, se zlou se potážeš. Potom to odneseš i s celou svou rodinou. Zapiš si to. Pro jistotu si udělej uzel na kapesníku. Stačí jeden den zpoždění. Za každý takový den bude o jednoho člena tvé rodiny míň.“

Telefon ohluchl.